

FJALLSKILAREGLUGERÐ

fyrir Vestur-Ísafjarðarsýslu.

111

26. ágúst

I. KAFLI

Um stjórn fjallskilamála.

1. gr.

Sýslunefnd hefur yfirumsjón allra fjallskilamála sýslubúa. Hreppsnefndir hafa á hendi stjórn og framkvæmdir á fjallskilamálum, hver í sínum hreppi eða í samlögum, ef svo hagar til. Heimilt er hreppsnefnd að fela öðrum framkvæmd fjallskilamála í hreppnum að meira eða minna leyti.

2. gr.

Hreppsnefndir geta gert nánari ákvarðanir um fjallskil í einstökum atriðum, þó má eigi þar með raska reglugerð þessari.

II. KAFLI

Um fjármörk og markaskrár.

3. gr.

Hver fjáreigandi er skyldur að hafa göggt eyrnamark á fé sínu, en ef sauðfé er soramarkað eða markið óskýrt, skal það brennimerkt eiganda á hægri horn, ef það er hyrnt, en á kollótt fé skal festa málmplötu með skýru marki í hægri eyra.

4. gr.

Heimilt er sýslunefnd að skipa svo fyrir, að sauðfé veturgamalt og eldra sé merkt sýslu-, hrepps- og bæjarbrennimerki á vinstra horn, eða á málmplötu í vinstra eyra, ef kindin er kollótt, og ákveður hún þá hvernig merkin skuli vera.

5. gr.

Mark helgar eiganda kind, nema sönnur komi fyrir að annar eigi, eða að eigandi marksins viðurkenni hana ekki sem sína eign, sbr. 44. gr.

Óheimilt er manni að helga sér kind, sem ekki ber hans rétta mark, hversu lítið sem á vantar eða umfram er. Ef kind er með hornamarki eða brennimerki annars manns en þess, er eyrnamarkið á, skal sá talinn eigandi, sem á brennimerkið eða hornamarkið. Þó skal hann, ef eigandi eyrnamarks krefst þess, gera grein fyrir hvernig hann hefur eignast kindina. Kind, sem er með eyrnamarki eins manns, hornamarki annars og brennimerki hins þriðja, skal talin eign þess, er brennimerkið á. Sönnur skal hann færa í eignarétt sinn, ef krafizt er.

6. gr.

Nú er kind ómörkuð eða afeyrð, eða á henni óþekkjanlegt eða mjög vafasamt mark, en maður vill eignast hana af líkum, getur hann horið málið upp við hreppstjóra. Skal þá hreppstjóri ásamt tveim óvilhöllum mönnum, sem hann til kveður, meta ástæður þær, er hlutaðeigandi hefur til stuðnings máli sínu. Ef þeim öllum kemur saman um að mestar líkur séu til að hann eigi kindina, þá má hann hirða hana sem sína eign, ella telst hún með óskilafé. Sé hann óánægður með úrslitin er honum frjálst að leita réttar síns með málssókn.

111

26. ágúst

Ekki má sami maður eiga fleiri en 3 mörk. Enginn má taka upp mark, sem annar maður á í gildandi markaskrá sýslunnar né heldur í þeim hreppi nærliggjandi sýslu, er ætla má að fé gengi saman úr. Ekki má taka upp önnur mörk en þau, sem prentuð eru myndaskrá, er fylgir markaskrá sýslunnar.

Fleiri en tvær undirbenjar má ekki hafa sama megin á eyra.

8. gr.

Sýslunefnd skal láta prenta markaskrá fyrir sýslu 5.—10. hvert ár, eftir því sem þurfa þykir. Hver markeigandi skal koma marki sínu í skrána og greiða fyrir það gjald, er sýslunefnd hefur ákveðið. Hvert heimili, sem á eitt eða fleiri mörk í skránni, fær eitt eintak af henni, og skal það fylgja jörðinni eða býlinu, þegar búendaskipti verða. Einnig skal sýslunefnd sjá um, að nægilega mörg eintök verði send ókeypiss til allra hreppa utan sýslu, er búast má við að fé gangi saman úr.

9. gr.

Sýslunefnd kýs mann til að búa markaskrána undir prentun og hafa umsjón með upptöku marka. Kosning hans fer fram í hvert sinn, er markaskrá á að prenta. Sýslunefnd ákveður honum þóknun fyrir starf sitt.

Markaumsjónarmaður gerir sér fara um að koma samræmi og festu á nöfn marka og að sammerkingar ekki eigi sér stað. Í markaskrá skal raða mörkum eftir stafrófsröð, en þó framan fyrr en aftan.

Mörk eru flokkuð eftir yfirmarki, eða, sé ekkert yfirmark, þá formarki.

Fyrst í flokki færast þau mörk, sem hægra eyra er alheilt, síðan ræður hægra eyra röðinni, nema sama mark endurtakist, þá vinstra eyra. Í markalýsingu er fyrst greint yfirmark, þá undirmark framan og aftan og fyrr hið efra, ef tvö eru sama megin, og síðast undirmark á miðju eyra.

10. gr.

Hreppsnefndir skulu hver í sínum hreppi samkvæmt ákvæðum sýslunefndar eða markaumsjónarmanns safna mörkum í hreppnum og innheimta gjald fyrir þau. Hreppsnefndin eða sá maður, er hún felur framkvæmdina, hlutast til um að sammerkingar eða mjög lík mörk, sem hætt er við að valdi misdrætti, eigi sér ekki stað.

Mörkum hvers hrepps sé safnað í heild eftir stafrófsröð, og séu merki sett við nýupptekin mörk. Að því búnu sé markaumsjónarmanni send markaskrá hreppsins ásamt gjaldinu.

11. gr.

Þegar markaumsjónarmaður hefur fengið markaskýrslur allra hreppanna, ber hann þær saman sín á milli, og þær allar saman við gildandi markaskrár innan sýslu og utan, þar sem búast má við fjársamgöngum.

Heimilt er honum að fella niður nýupptekin mörk, sem of lík eru eldri mörkum, og þau, sem bannað er að taka upp, ef nokkur eru, á skýrslu. Nú hefur hann ákveðið að fella niður mark eða breyta marki svo, er hann telur nauðsynlegt, þá skal hann svo fljótt, sem við verður komið, tilkynna það hlutaðeigendum og benda þeim á önnur mörk eða breytingar á marki, er komið geti í staðinn. Verði tillögum hans eigi mótmælt innan sex vikna frá því að hann sendi þær, skulu þau mörk gilda til skrásetningar.

Að öðru leyti ber honum að taka til greina óskir eða kröfur markeigenda, geti þær samrýmzt ákvæðum þessarar reglugerðar.

12. gr.

Nú vill einhver taka upp mark milli þess að markaskrá er samin. Ber honum þá að fá til þess samþykki markaðsþórnarmanns, og að því fengnu skal markeigandi auglýsa það í Lögbirtingablaðinu, og er honum það þá heimilt til notkunar.

111

26. ágúst

13. gr.

Fjáreigendur, sem flutzt hafa úr öðrum sýslum skulu, áður en 10 vikur eru af sumri, lýsa mörkum sínum fyrir hreppsnefndinni þar sem þeir eru búsettir. Mörk þessi skal hreppsnefndin skrifa upp og senda þau án tafar til hreppsnefnda nálæggra hreppa innan sýslu og utan þar sem vænta má fjársamgangna. Þeir, sem vanrækja þetta, eða hirða eigi um að láta prenta nöfn sín í markaskrá sýslunnar, mega búast við að farið sé með fé þeirra eins og óskilafé og sæti auk þess sektum.

III. KAFLI

Um fjársmalanir á vorum og geldfjárrekstra í upprekstrarlönd.

14. gr.

Hver hreppsnefnd skal skipa fyrir um fjársmalanir eina eða fleiri að vori til rúnings eða mörkunar á þeim tíma, er hentast þykir, og er öllum fjáreigendum skylt að hlíta fyrirmælum hennar í öllu því, er smölunina snertir. Skulu hreppsnefndir reyna að haga svo til, að smölun þessi fari fram sama dag í þeim hreppum, þar sem lönd liggja saman.

15. gr.

Utansveitarfé í ull eða með ómörkuðum lömbum skal handsama, ef unnt er, rýja það og marka ómörkuð lömb marki eiganda lambsmóður. Eigandi skulu hið fyrsta gerð full skal á ull og grein fyrir marki og öðrum einkennum á hverri kind, sem rúin hefur verið eða markað undir. Verði eigi með vissu vitað hver eigandinn er, ber að inna þessi skil af hendi við hlutaðeigandi hreppstjóra; ráðstafar hann þá ullinni sem öðru óskilafé. Ómakslaun greiðast eftir samkomulagi eða sanngjörnum reikningi.

Heimilt er hreppsnefnd að láta ákvæði þessarar greinar einnig ná til innanveitarfjár á þann hátt, er hún telur við eiga.

16. gr.

Þar sem tveir eða fleiri búendur leyfa hagagöngu og liggi beitolönd þeirra saman, svo að fé gangi í löndunum á vixl, þá taki hver beitartoll eftir fasteignamatshæð þeirra jarða, er löndin liggja undir. Verði eigendur eða umráðamenn beitolanda og fjáreigendur, er engin slík landsumráð hafa, eigi ásáttir um beitartoll, skal hlutaðeigandi hreppsnefnd skera úr þeim ágreiningi. Enda getur hún, hvenær sem er, sett reglur um notkun allra beitolanda í hreppnum. Skal þar vera kveðið á um upphæð beitargjalds fyrir hverja kind, hversu mörgu fé megi beita á hvert landsvæði fyrir sig, hvaða takmörkum það skuli háð að veita utansveitarfé hagagöngu, ítölu hvers eins í sameignarlöndum og annað það, er þurfa þykir.

17. gr.

Hver, sem heimildarlaust rekur fénað í annars manns land og skilur hann þar eftir, er skaðabótaskyldur eftir því, sem hæfa þykir, auk sekta.

IV. KAFLI Um fjallskil.

18. gr.

Hreppsnefndir skipa fyrir um fjallskil, hver í sínum hreppi. Leitardagar eru tveir, hinn fyrri mánudaginn í 22. viku sumars, hinn síðari mánudaginn í 23. viku sumars. Heimilt er hreppsnefndum með samþykki sýslunefndar að færa leitardaga fram eða aftur um eina viku.

19. gr.

Fjallskilaskyldur er hver sá maður, sem sauðfé á eða hefur undir hendi og í öðru lagi hver, sem umráð hefur yfir lögbýli, hvort sem landið er nytjað eða ekki.

Skylt skal hverjum ábúanda eða húsráðanda, sem fé á, að gera fjallskil fyrir sig, börn sín og hjú, eigi þau fé, og einnig fyrir það fé, sem hann kann að hafa tekið í hagagöngu úr öðrum hreppum. Hverjum þeim, sem á 10 kindur á fjalli eða fleiri, er skylt að leggja til menn í göngur.

Fyrir sauðlausar jarðir skal gera fjallskil, sem nemi einu til tveimur dagsverkum á ári.

20. gr.

Hver sem á færri en 10 kindur á fjalli, svo og notendur eða eigendur jarða, sem enga kind eiga, geta valið um að fara í göngur einn sér eða í samlögum við aðra eða greiða í sveitarsjóð eða fjallskilasjóð þá upphæð, sem hreppsnefnd ákveður fyrir hverja kind eða jörð.

21. gr.

Heimilt hreppsnefnd, telji hún það betur henta, að taka í sínar hendur ráðningu manna til fjallskila og skal þá jafna kostnaði niður á fjáreigendur eftir fjárlölu og umráðamenn sauðlausra býla eftir jarðeignum.

22. gr.

Sá, sem rekur fé að vorinu í beitiland annars hrepps, skal tilkynna það sveitarstjórn síns hrepps, ásamt tölu fjárlölu áður en 10 vikur eru af sumri. Skal hún svo tilkynna það hreppsnefnd þess manns, er féð tók, áður en 14 vikur eru af sumri.

23. gr.

Viku fyrir göngur tilkynnir hver hreppsnefnd í sínum hreppi með umburðarbréfum, hvernig fjallskilum skuli haga. Hún tiltekur hvað hverjum gangnaskyldum manni beri að leggja til gangnanna, á hvaða svæði hver á að ganga, undir hvers stjórn og af hvaða gangnamannaflokki takist menn til að fara í utansveitarréttir o. fl.

Hreppsnefnd skipar svo marga gangnaforingja sem henni þykir hæfa og ákveður svæði hvers þeirra. Hver gangnaforingi kveður með nægum fyrirvara gangnamenn sína saman á ákveðinn stað að morgni gangnadagsins. Skipar hann svo fyrir hvar hver skuli ganga, og hvernig göngunum í heild verði hagað. Ber honum að sjá um að þær fari vel og skipulega fram. Hafi gangnaforingja verið falið að senda menn af sínum flokki til að fara í utansveitarréttir, þá tiltekur hann þá í tæka tíð. Gangnamönnum ber í öllu að fara eftir fyrirmælum gangnaforingjans og vinna að því að göngurnar fari vel fram.

24. gr.

Öllum gangnaskyldum ber að leggja til hæfa gangnamenn. Hvort gangnamaður teljist hæfur fer eftir álitni meiri hluta þess flokks, sem hann er í, og álitni gangnaforingja. Sé vanrækt að leggja til mann í göngur eða teljist sá, sem til er lagður, ekki gangnahæfur, skal gangnaforingi fá mann í hans stað ef unnt er á kostnað þess, er vanrækti, og innheimtir hreppsnefnd gjaldið.

25. gr.

111

Nú þykir einhverjum sér vera gerð ranglát fjallskil. Ber honum þó eigi að síður að inna þau af hendi, en kært getur hann til hreppsnefndar og farið fram á bætur. Sé kærán komin nefndinni í hendur fyrir miðjan október tekur hún hana til meðferðar. Um meðferð málsins fer á sama hátt og útsvarskætur.

26. ágúst

V. KAFLI

Um réttir og réttahöld.

26. gr.

Hreppsnefndir ákveða hver í sínum hreppi, hvar réttir skuli vera og hvaða lönd skuli ganga til hvernar réttar. Þær geta leyft að fé úr heimalandi einstakra jarða sé rekið þar inn. Aðkomufé skal síðan flutt til næstu réttar.

27. gr.

Hreppsnefnd sér að öllu leyti um byggingu og árlegt viðhald rétta. Fjáreigendur kosta að réttri tiltölu við fjáreign sína byggingu og viðhald þeirra dilka, er þeir nota. Öðrum kostnaði jafnar hreppsnefndin niður á fjáreigendur hreppsins í vinnu eða peningum eða greiðir hann að nokkru eða öllu úr sveitarsjóði.

28. gr.

Hreppsnefnd skipar einn réttarbónda við hverja rétt. Réttarbóndi stjórnar fjádrætti og leggur áherzlu á að fljótt gangi og skipulega. Hann gætir þess að misdráttur eigi sér ekki stað. Enginn má hleypa út úr dilk fyrir en réttarbóndi leyfir og býið er að athuga féð. Hvatt getur hann menn sér til aðstoðar og eftirlits.

29. gr.

Réttarbóndi annast um að ómörkuð lömb séu dregin í sérstakan dilk, svo að kostur sé á að láta mæður helga sér þau. Enginn má helga sér marklausa kind af fjárbragði einu og aldri án samþykkis réttarbónda. Enginn má heldur afmarka kind án hans samþykkis. Sé kind afmörkuð skal réttarbóndi um leið rita hjá sér, svo eigi glatist, mark kindarinnar eins og það var og hvernig því var breytt.

Réttarbóndi sér um að úrtíningur sé rekinn eða fluttur eða geymdur eftir því, sem hreppsnefnd hefur ákveðið. Úrtíningur telst það fé, sem ekki á heima á svæði því, sem smalað er til réttarinnar.

30. gr.

Skylt er hverjum þeim, sem kindavon á í aðalrétt eða aukarétt, að vera þar staddur til að hirða fé sitt eða fá annan til þess.

VI. KAFLI

Um haustsmölun, eftirleitir o. fl.

31. gr.

Eftir að göngum er lokið getur hreppsnefnd skipað fyrir um smalanir, eina eða fleiri. Hver búandi eða landráðandi er þá skyldur að smala, enda þótt hann eigi þar ekki sjálfur fjárvon. Hreppsnefnd getur ákveðið að félagssmölun sé við höfð á tilteknum svæðum líkt og í göngum.

32. gr.

Aðkomandi fé, sem finnst eftir göngur, skal tafarlaust gera eiganda aðvart um reka það til hans bæ frá bæ, ef innan hrepps er. Utansveitarfé og því fé, sem ekki

111 finnst eigandi að, skal á sama hátt rekið til þess manns, er geymir óskilafé. Utan-
26. ágúst sveitarfé sé þó komið beint til eiganda, sé þess kostur og þyki hagkvæmara.

33. gr.

Nú finnst fé í ógöngum og finnandi eða eigandi treystast ekki til að ná því. Skal þá hreppsnefnd tafarlaust tilkynnt það. Skal hún þá fá svo hæfan mann, sem unnt er, og með nauðsynlegum útbúnaði til að ná fénu, sé þess nokkur kostur. Náist fé ekki og sé augljóst að það komist ekki sjálft í burtu, en verði að svelta til dauðs, má farga því með skotum ef víst er að takast megi staðháttu vegna. Til þess sé valinn vanur skotmaður.

VII. KAFLI
Um óskilafé.

34. gr.

Hreppsnefnd skal í tæka tíð fá mann til að geyma óskilafé, nefnist hann fjárgæzlumaður. Hver búandi er skyldur að gegna því starfi þrjú ár í röð, en þá getur hann skorazt undan að gegna því næstu þrjú ár. Geymsla greiðist eftir samkomulagi eða sanngjörnum reikningi. Greiða skal gæzlukostnað óskilafjár þegar þess er vitjað. **Annars er fjárgæzlumanni heimilt að halda því eftir, eða svo miklu af því, er gæzlukostnaðinum nemur. Sé fé þannig kyrrsett, skal hreppstjóri selja það við uppboð og greiða allan kostnaðinn af andvirði þess, en gera eiganda skil á afganginum.**

35. gr.

Ómerkinga og lömb með skemmdum eyrum eða óþekkjanlegum mörkum, sem enginn hefur getað helgað sér, má selja á uppboði að afloknum réttum. Annars skal þeim, ásamt öllu öðru óskilafé, komið til fjárgæzlumanns, sem tekur það til geymslu samkv. 34. gr. Hvenær sem fjárgæzlumaður tekur á móti óskilafé skal hann skoða það nákvæmlega, skrifa mörk og önnur auðkenni í þar til gerða bók, er hreppsnefnd lætur honum í té, og bera þau saman við markaskrár. Að því búnu skal hann auglýsa féð, lýsa mörkum þess og einkennum, bæði innan sveitar og í næstu hreppum á þann hátt, er hreppsnefnd ákveður, enda greiði hún kostnað þann, er af þessu kann að leiða.

36. gr.

Það fé, sem enginn hefur helgað sér og ekki hefur verið vitjað eða ráðstafað 10 dögum eftir fyrri göngur, skal hreppstjóri selja við opinbert uppboð, sem auglýst hefur verið í hreppnum með nægum fyrirvara. Heimilt er þó að leggja slíkt fé inn í verzlun í sláturtíð.

Á undan uppboði birtir hreppstjóri söluskilmála og tilnefnir tvo skilríka og fjárglögga menn til að lýsa mörkum og einkennum á hverri kind áður en hún er seld. Ritar hann lýsingu þessa í uppboðsbókina. Ef marklýsingamenn greinir á sker hreppstjóri úr ágreiningnum.

37. gr.

Óskilafé, er síðar kemur fyrir og ekki finnst eigandi að eða eigi kemst til hans sökum fjarlægðar, skal hreppstjóri selja á uppboði.

38. gr.

Sé manni dregin kind með hans marki, en sem hann veit sig þó ekki eiga, skal farið með sem óskilafé.

39. gr.

Allur kostnaður við óskilafé greiðist af andvirði þess.

III

26. ágúst

40. gr.

Fyrir lok hvers árs sendir hreppstjóri sýslumanni nákvæma skýrslu um selt óskilafé í hreppnum s. l. haust, Sýslumaður sér um birtingu hins selda fjár í Lögbirtingablaðinu og greiðist birtingarkostnaðurinn úr sýslusjóði.

41. gr.

Hver sá, er sannar eignarétt sinn á seldu óskilafé áður en 6 mánuðir eru liðnir frá birtingu þess í Lögbirtingablaðinu, á rétt á að fá andvirðið greitt að frádregnum kostnaði.

VIII. KAFLI

Um fjallskilasjóð.

42. gr.

Hreppsnefnd er heimilt að stofna fjallskilasjóð fyrir hreppinn og renna þá til hans þessar tekjur:

- a. Andvirði óskilafjár að frádregnum kostnaði.
- b. Gjald, er greitt kann að verða samkv. 20. gr.
- c. Sektir, er menn sæta, ef um er að ræða brot eða vanrækslu á fyrirmælum þessarar reglugerðar.
- d. Aðrar tekjur, er hreppsnefnd eða almennur sveitafundur samþykkir að renni í sjóðinn.

43. gr.

Tekjum fjallskilasjóðs má aðeins verja til að standast straum af fjallskilakostnaði, sem eigi verður auðveldlega inntur af höndum með skylduvinnu.

44. gr.

Sjóð þennan geymir hreppsnefnd, ábyrgist hann og ávaxtar. Reikning sjóðsins gerir hún samkvæmt sveitarstjórnarlögum.

IX. KAFLI

Almenn ákvæði.

45. gr.

Það er stranglega bannað að svelta fénað frekar en minnst verður hjá komizt, hundbeita hann að óþörfu eða misþyrma honum á nokkurn hátt við fjárréttir, í rekstrum eða gæzlu, fjallgöngum eða heimalandssmölun. Brot gegn þessu varða skaðabótum og hegningu að lögum.

46. gr.

Sýslunefnd sker úr öllum ágreiningi milli hreppsnefnda út af fjallskilamálum. Sömuleiðis heyra undir hann allar kærur og kröfur á hendur hreppsnefndum og hreppstjórum snertandi fjallskilamál. Enn fremur geta einstakir menn komið sér saman um að leggja slík ágreiningsmál undir úrskurð sýslunefndar.

47. gr.

Brot gegn reglugerð þessari varða sektum frá 100—1000 kr. eftir málavöxtum, og renna þær í fjallskilasjóð eða sveitarsjóð þess hrepps, sem brotið er framið í.

111

26. ágúst

48. gr.
Með mál út af brotum á reglugerð þessari, skal farið að hætti opinberra mála.

49. gr.

Með reglugerð þessari er numin úr gildi fjallskilareglugerð fyrir Vestur-Ísa-fjarðarsýslu nr. 102 31. ágúst 1937, svo og auglýsing nr. 102 6. júní 1947 og auglýsing nr. 100 26. maí 1950, hvort tveggja um breytingu á fjallskilareglugerðinni.

Fjallskilareglugerð þessi, sem sýslunefnd Vestur-Ísafjarðarsýslu hefur samið og samþykkt samkvæmt 41. gr. sveitarstjórnarlaganna frá 1927, staðfestist hér með til að öðlast þegar gildi, og birtist til eftirbreytni öllum þeim, er hlut eiga að máli.

Landbúnaðarráðuneytið, 26. ágúst 1958.

Hermann Jónasson.

Þorv. K. Þorsteinsson.

112

2. júlí

REGLUR

um útgáfu vottorða og veitingu upplýsinga úr Þjóðskránni.

1. gr.

Þjóðskráin skal veita opinberum aðilum hvers konar upplýsingar um einstaklinga, sem er að finna í skráum hennar og gögnum, enda þurfi þeir upplýsinganna við vegna embættisrekstrar eða hliðstæðrar starfsemi. Þjóðskráin innir slíka þjónustu af hendi endurgjaldslaus. Sé um að ræða meiri háttar verk, getur hún þó krafizt þess, að hlutaðeigandi endurgreiði kostnað við það.

2. gr.

Þjóðskráin veitir hverjum héraendum manni, er þess óskar, vottorð um aðsetur hans og það annað, sem um hann er skráð, gegn greiðslu gjalds samkvæmt gjaldskrá eða eftir sérstöku samkomulagi, sbr. 6. gr. Þó skal Þjóðskráin ekki láta í té vottorð um fæðingartíma manna og önnur atriði, sem er í verkahring presta að votta samkvæmt embættisbókum, nema fyrir liggja samþykki hlutaðeigandi prests.

3. gr.

Þjóðskráin veitir, gegn greiðslu, hverjum sem er upplýsingar um aðsetur manna samkvæmt skráum og öðrum gögnum, sem hún hefur yfir að ráða. Þó getur Þjóðskráin orðið við tilmælum manns um, að tilteknum einkaaðilum sé ekki veitt vitneskja um aðsetur hans, ef hann hefur, að dómi Þjóðskrárinnar, réttmæta og eðlilega ástæðu til að aðsetri hans sé haldið leyndu gagnvart þeim. Ákvörðun um að leyndu aðsetri á þennan hátt gildir aðeins fyrir eitt ár í senn.

Það fer eftir mati Þjóðskrárinnar hverju sinni, hvort látnar eru í té aðrar upplýsingar en þær, er um ræðir í 1. málsg., eða hvort synjað er um þær. Heimilt er að setja það skilyrði fyrir veitingu slíkra upplýsinga, að fyrirspyrjandi upplýsi nafn sitt og aðsetur.

4. gr.

Þjóðskráin getur krafizt þess, að beiðnir um upplýsingar séu skriflegar og þannig frá þeim gengið að öðru leyti, að vel henti til uppsláttar í skráum.